

Død skete Indførsel, afgiver nogen Anerkjendelse af, at Betalingen er modtaget af Overformynderiet, og da det Søgemaal, som Justitsministeriet ogsaa for den her omhandlede Capital har anhängiggjort mod N. Nielsens Bo, i hvilket der og dertil er givet Udlæg, ikke med Nødvendighed indeholder nogen Renunciation paa Fideicommissets Ret ligeoverfor Debitor, hvis retlige Stilling til Fideicommisset ikke forandres, fordi dette først forsøgte at faae Pengene andetsteds, forinden Sag anlagdes imod ham, vil Underrettsdommen være at stadfæste."

.

Den nævnte Højesteretsdom lyder saaledes:

„Under Henviisning til den i indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder bemærkes, at det vel maa antages, at den i Dommen omhandlede Qvittering af 10de Juni 1857 er udstedt af afdøde N. Nielsen i Egenstab af Overformynder, men da den ikke tillige er understrevet af den anden Overformynder, og da det følger af Forordningen angaaende det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 47 in fine, at den for at være bindende for Overformynderiet maatte være understrevet af begge Overformynderne, i hvilken Henseende det maa blive uden Indflydelse, om ogsaa den anden Overformynder maatte have bemyndiget Nielsen til ene at udfærdige saadanne Documenter, vil bemeldte Qvittering ikke kunne befrie Citantinden for at tilsvare Forbringen efter den udstedte Obligation, der hverken ved Qvitteringens Udstedelse eller senere er bleven Debitor udleveret. Citantinden maatte vel desuagtet blive at fristinde, saafremt det Beløb, der af hendes afdøde Mand er betalt til Indfrielse af Obligationen med Rent, i sin Tid var kommet Overformynderiet tilgode; men dette kan efter de fremkomne Oplysninger ikke antages at være sleet; navnlig vil den Tilførsel, som herom findes i Overformynderiets Kassebog, i Henhold til hvad der er anført i Overrettens Dom, Intet kunne relevare, og det maa ligeledes gives Medhold, naar det ved Dommen er antaget, at der ikke i Anmel-

delsen af Overformynderiets Forbring i Nielsens Bo indeholdes nogen Renunciation paa dets Krav mod Debitor. Citantindens principale Paastand kan saaledes ikke tages tilfølg, og forsaavidt hun har paaberaabt sig, at Overformynderiets Tilgodehavende, derunder indbefattet, hvad der tilkommer det under Samme bestyrede Gersdorffske Fideicommiss, hvortil Forbringen efter hiin Obligation henhører, for en Deel er bleven dækket ved det i Nielsens Bo givne Udlæg, bemærkes, at da den Deel af Fideicommissets Forbring, som ikke er bleven dækket ved det nævnte Udlæg, maa antages langt at overstige det Beløb, som Citantinden under denne Sag søges til at betale, vil som Følge heraf den af hende fremsatte, paa hiin Omstændighed støttede subsidiaire Paastand heller ikke kunne gives Medhold. Den indankede Dom maa derfor blive at stadfæste."

Gaardmand N. Mortensens Enke har for-gjæves hos Justitsministeriet ansøgt om, at Statskassen vilde friholde hende for at opfylde nyssnævnte Dom, fordi hendes afdøde Mand allerede eengang har betalt Beløbet og ansaae Nielsens Qvittering for tilstrækkelig. Hendes Ansøgning herom har af Herredsfogden i Odense Herred følgende Paategning:

„Da det er aldeles vist, at Ansøgerindens afdøde Mand til Overformynderen Rasmus Nielsen har betalt de omhandlede 900 Rd., og da Enhver, ikke blot Almuesfolk, der skulde Penge til Overformynderiet, efter de da bestaaende Forhold, ansaae den til N. Nielsen præstere Betaling som rigtig betalt og N. Nielsens Qvittering paa Overformynderiets Vegne som god Qvittering, er det unægtelig haardt for Ansøgerinden at skulle endnu en Gang betale den omhandlede Sum. I Henhold til de i Ansøgningen anførte Grunde tillader jeg mig desaarfsag allerunderdanigst at ledsage Ansøgningen med min anbefaling."

Da afdøde N. Mortensen har svævet i den herstende almindelige Forestilling, at en Indbetaling til 1ste Overformynder, N. Nielsen, med hvem det ikke af Actstykkerne sees, at han ellers har haft noget Mellemværende, var skyldbestjørende, og at han ingenlunde behøvede